

Arrest

nr. 51 246 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.
2. de gemeente Heist-op-den-Berg, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot het verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat M. VERRELST *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat S. TAELEMANS, die *loco* advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn.

Op 9 maart 2010 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Heist-op-den-Berg en legt zij aldaar een aankomstverklaring af.

Op 10 augustus 2010 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij legt de volgende documenten neer: een paspoort van Venezuela, een aankomstverklaring nummer 04/2010, een politienazicht, een huwelijksakte, een attest ziektekostverzekering, een geneeskundig getuigschrift, een uittreksel uit het strafregister, een bijlage 7 en een F-kaart van de echtgenoot.

Op 13 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG TOT VERBLIJF:

In toepassing van het artikel 12bis §1, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag ONONTVANKELIJK.

MOTIVERING:

Artikel 12bis van de wet van 15.12.1980 houdt in dat de aanvrager eerst en vooral aan de voorwaarden van artikel 10 van dezelfde wet moet voldoen. Betrokkene voldoet hier niet aan: ze is bij de aanvraag nog geen 21 jaar; tevens bestond het huwelijk nog niet vóór haar echtgenoot in België aankwam (artikel 10 §1, 4°, eerste lid).

Bijgevolg wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard door de bijlage 15 ter aan betrokkene te betekenen.”

Op 24 augustus 2010 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Artikel 7, lid 1 2° van de wet van 15.12.1980 : verblijft langer in het Rijk dan overeenkomst artikel 6 bepaalde termijn : de aankomstverklaring is verstreken sedert 1 juni 2010.
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436). In haar verzoekschrift vordert verzoekster de nietigverklaring en de schorsing van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op 13 augustus 2010, aan haar ter kennis gebracht op 24 augustus 2010. Zij verwijst naar het stuk 1 dat zij bij haar verzoekschrift heeft toegevoegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient toch vast te stellen dat ongeacht de vermelding van verzoekster van een beslissing tot weigering van verblijf, zij geenszins dergelijke beslissing heeft toegevoegd bij haar verzoekschrift. Ongeacht deze onduidelijkheid blijkt toch wel uit de uiteenzetting van verzoekster dat de aangevoerde middelen gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 augustus 2010 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf. Deze beslissing werd eveneens bij het verzoekschrift toegevoegd.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten- Model B toe, aan haar ter kennis gebracht door de gemachtigde van de burgemeester van Heist-op-den-Berg op 24 augustus 2010. Tegen deze beslissing voert verzoekster in haar verzoekschrift geen middelen aan. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe

van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 14 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). *In casu* wordt er geen middel aangevoerd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten- Model B. De middelen van het verzoekschrift hebben enkel betrekking op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf (bijlage 15ter) van 13 augustus 2010, aan verzoekster ter kennis gebracht door de gemachtigde van de burgemeester van Heist-op-den-Berg op 24 augustus 2010. Aldus is het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen.

3. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in deze gevallen het gemeentebestuur zich onverwijld moet vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 26, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981), bepaalt dat indien de in artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden vastgelegd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart.

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk verklaard op 13 augustus 2010. Bijgevolg dient de gemeente Heist-op-den-Berg buiten zaken te worden gesteld. Verzoekster verzet zich hier niet tegen.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

Artikel 12bis van de wet van 15. 12. 1980 houdt in dat de aanvrager eerst en vooral aan de voorwaarden van artikel 10 van dezelfde wet moet voldoen.

Betrokkene voldoet hier niet aan:

Ze is bij de aanvraag nog geen 21 jaar: tevens bestond het huwelijk nog niet voor haar echtgenoot in België aankwam " artikel 10, 1, 4°, eerste lid. "

De motivering van de bestreden beslissing is niet correct.

Artikel 10 Vreemdelingenwet bepaalt dat de leeftijd van 21 jaar teruggebracht wordt tot 18 jaar voor partners die reeds gehuwd waren, vooraleer de partner die in België verblijft, hier een verblijfsrecht had. Verzoekster is op 16 januari 2010 gehuwd met haar echtgenoot en deze laatste heeft op 23 januari 2010 zijn F-kaart in België verkregen. Het huwelijk heeft zich dan ook voltrokken voor verzoeksters echtgenoot zijn verblijfskaart in België verkreeg. De leeftijdsvoorwaarde moet dan ook teruggebracht worden tot 18 jaar. Verzoekster voldoet dus aan de voorwaarden gesteld door artikel 10 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is niet op afdoende wijze gemotiveerd."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet om reden dat verzoekster bij haar aanvraag nog niet de leeftijd van 21 jaar had bereikt en haar huwelijk nog niet bestond voor haar echtgenoot in België aankwam.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting blijkt eveneens dat verzoekster de motieven in haar verzoekschrift bespreekt waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen en de motivering als afdoende dient te worden beschouwd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals uiteengezet in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Er moet vooreerst worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster wijst op artikel 10 van de Vreemdelingenwet dat eveneens stelt dat de leeftijd van 21 jaar teruggebracht wordt tot 18 jaar voor partners die reeds gehuwd waren, vooraleer de partner die in België verblijft, hier een verblijfsrecht had. Verzoekster meent dat de leeftijdsvoorwaarde dient teruggebracht te worden tot 18 jaar, daar zij op 16 januari 2010 is gehuwd met haar echtgenoot en hij op 23 januari 2010 zijn F-kaart heeft gekregen.

Artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoekster verwijst, luidt als volgt:

“4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

*- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. **Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;**”*

De Raad merkt vooreerst op dat het niet wordt betwist dat verzoekster nog geen 21 jaar is. Gelet op haar leeftijd en gelet op de bewoordingen van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet kan verzoekster logischerwijze maar voldoen aan de leeftijdsvoorwaarde zoals bepaald in het voormelde artikel als het huwelijk waar zij zich *in casu* op beroept reeds bestond voor de echtgenoot van

verzoekster in het Rijk aankwam. Enkel in dit geval wordt de leeftijdsvoorwaarde van eenentwintig jaar teruggebracht naar de leeftijd van achttien jaar. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot van verzoekster op 14 juni 2006 een visumaanvraag heeft ingediend in functie van zijn moeder. Op 20 september 2006 heeft de echtgenoot van verzoekster zich in het kader van zijn visumaanvraag aangemeld bij de gemeente Heist-op-den-Berg. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus duidelijk dat de echtgenoot van verzoekster reeds op 20 september 2006 in het Rijk is aangekomen. Het huwelijk van verzoekster heeft plaatsgevonden op 16 januari 2010 zoals verzoekster zelf aangeeft in haar verzoekschrift. Deze datum dateert niet van voor 20 september 2006 en het huwelijk was nog niet voltrokken voor de echtgenoot van verzoekster in het Rijk aankwam, zodat verzoekster dient te voldoen aan de leeftijdsvoorwaarde van 21. De redenering van verzoekster als zou artikel 10 van de Vreemdelingenwet stellen dat het huwelijk dient te bestaan voor de echtgenoot van verzoekster een verblijfskaart kreeg, meer bepaald een F-kaart is niet correct. De bewoordingen van artikel 10, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk daar er expliciet wordt gesteld dat de minimumleeftijd van eenentwintig jaar wordt teruggebracht naar achttien jaar indien het huwelijk bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk *aankwam*.

Gelet op de bovenstaande uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens, dat zij deze gegevens niet correct zou hebben geïnterpreteerd en dat zij op grond daarvan niet kennelijk redelijk tot haar oordeel is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond door verzoekster.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“De ratio legis van het invoeren van de leeftijdsvoorwaarde in artikel 10 Vreemdelingenwet is het ontmoedigen van de praktijk waarvan bepaalde jonge meisjes in België het slachtoffer zijn en die erin bestaat hen tegen hun wil een huwelijk op te leggen. teneinde de toegang tot verblijf van de echtgenoot mogelijk te maken (Parl. St. Doe51-2478/OO1,p.38). Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze doelstelling legitiem is en dus in overeenstemming met artikel 8.2 EVRM. (GwH 26juni 2008, nr. 95/2008, BS 13.VI11.2008, cd. 1.)

Verzoekster bevindt zich echter in een andere situatie. Haar echtgenoot heeft een verblijfsrecht in België en zij wil hem vervoegen omdat zij samen een gezin vormen. Een bescherming van verzoekster tegen een gedwongen huwelijk dat tot doel heeft haar echtgenoot een verblijfsrecht in België te verschaffen is niet aan de orde. In verzoeksters geval kan de inperking van haar recht op gezinsleven door het toevoegen de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar niet verantwoord worden door een legitieme doelstelling. De bestreden beslissing vormt aldus een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien dient in verzoeksters geval de leeftijdsvoorwaarde teruggebracht worden tot 18 jaar omdat zij huwde met haar echtgenoot voor hij een verblijfskaart in België verkreeg.”

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het begrip ‘gezinsleven’ in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen

beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoekster stelt dat zij een feitelijk gezin vormt met haar echtgenoot. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster op 16 januari 2010 gehuwd is en zij in functie haar echtgenoot een aanvraag tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Aldus lijkt verzoekster onder het toepassingsgebied te vallen van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimitetoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoekster kan niets anders voorhouden.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied te gedogen. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verwerende partij correct en redelijk heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar zij zich niet in de situatie bevindt dat de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar kan teruggebracht worden naar 18 jaar. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105).

De Raad wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum gezinshereniging aanvraagt in haar land van herkomst. De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken.

De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar echtgenoot wordt gescheiden. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond door verzoekster.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU